

LIKVIDAATTORUUDEN MÄÄRITTELY

Lehtemme lukijat tietävät, kuinka paljon väittelyjä ja taistelua likvidaattoruus on aiheuttanut Venäjän nykyisessä työväenliikkeessä. Olemme alituisesti viitanneet siihen, ettei yksikään tietoinen työläinen (ja määrättyssä mielessä voidaan jopa sanoa: ei yksikään tietoinen demokraatti) voi tulla toimeen, ellei hän ymmärrä likvidaattoruutta selvästi ja täsmällisesti.

Mutta meidän vastustajamme niin „Severnaja Rabotshaja Gazetassa” kuin myös „Nasha Zarjassa” eivät ole julkaisseet täydellisesti eivätkä ole selittäneet lukijoilleen virallisia päätöksiä likvidaattoruutta koskevan asian olemuksesta (esimerkiksi vuosien 1908 ja 1910 tekstien mukaan), vaan ovatpa tehneet jotain vielä paljon pahempaa ja vahingollisempaa: he joko „kieltävät” kokonaan likvidaattoruuden tahi sitten vuoden 1910 yksimielisen päätöksen tarkan esittämisen asemesta *yrittävät* sen *korvata* sekavilla ja asiaan kuulumattomilla korulauseilla.

Sen vuoksi pidämme tarpeellisena käyttää hyväksemme sitä sanomattoman harvinaista tapausta, että *itse L. Martov* on antanut painetussa sanassa tavattoman (tämän kirjoittajan suhteen tavattoman) tarkan ja totuudenmukaisen määritelmän eli kuvauksen likvidaattoruudesta.

N. Rubakinin tunnetun kirjan „Kirjojen parissa” II niteessä (2. painos, Moskova, 1913, s. 771) on hra Rubakinin painattama, ilman mitään muutoksia julkaistu L. Martovin kirje vastaukseksi hra Rubakinin pyyntöön „laatia esitys menshevismmin olemuksesta ja historiasta”. L. Martov kirjoittaa tässä kirjeessä kirjaimellisesti seuraavaa:

„Yhteiskunnallisen liikkeen nujertamisen jälkeen sama menshevikien pyrkimys” (nimittäin pyrkimys „panna alulle uusi puolueen rakennustyö tarkemmin määrättyssä sosialistisessa luokkahengessä tai

antaa sosialidemokratialle uusi perusta perinpohjaista itsensä reformointia varten”) „puolueen järjestölliseen reformointiin ilmeni voima-peräisessä toiminnassa kaikenlaisten puolueettomien työväenjärjestöjen — ammattiliittojen, itseopiskeluseurojen (ja osittain osuuskuntien) y.m.s. perustamiseksi ja yrityksissä näihin yhdistyksiin nojautuen perustaa julkinen työväenpuolue tahi sen organisatoriset etuasetmat (näihin yrityksiin osallistujat saivat polemiikin kulussa liikanimen „legalistit” eli „likvidaattorit”, koska he suhtautuivat kielteisesti niihin maanalaisiin järjestöihin, jotka olivat säilyneet”).

Siinä kaikki, mitä Martov sanoi likvidaattoruudesta. Olemme tässä alleviivanneet tärkeimmät kohdat. Emme kajoa pieneen valheeseen, että muka vain „polemiikin kulussa” ja vain „yrityksiin osallistujia” alettiin nimittää likvidaattoreiksi; asia on todellisuudessa siten, että yleis-marxilaisessa, virallisessa, kaikkia marxilaisia velvoittavassa päätöksessä vuodelta 1908 puhutaan likvidaattoruudesta tunnettuna virtauksena. Mutta tämä on verrattain pieni seikka.

Tärkeintä ja oleellista on se, että L. Martov on tässä tullut vahingossa näyttäneeksi, että hän ymmärtää ja tietää, mitä on likvidaattoruus.

Yrityksiä perustaa julkinen työväenpuolue ja luonnollisesti tämän ajatuksen propagointia ja puolustamista. Kielteistä suhtautumista säilyneisiin (ja luonnollisesti myös uusiin, syntyviin) „vanhan tyypin” järjestöihin. Siinä se asian ydin, jota „Nasha Zarja”, „Lutsh” ja „Severnaja Rabotshaja Gazeta” ovat tuhansia kertoja yrittäneet ja yrittävät sotkea, hämää ja kieltää.

Lukija, joka syventyy ajattelemaan mainittujen tosiasian merkitystä, ymmärtää, miksi yksistään jo likvidaattorien puheetkin „yhtenäisyydestä” aiheuttavat tietoisissa työläisissä joko myrskyisää suuttumusta ja kuohuntaa tahi (mielialasta riippuen) ilkeää pilaa. Voidaanhan aivan hyvin kuvitella, että julkisen puolueen aatteen kannattaja kieltää vilpittömästi ja avomielisesti „maanalaisuuden”, koska hänen vakaumuksensa on sellainen. Mutta ei voida kuvitella, että „Nasha Zarjaa” tai „Severnaja Rabotshaja Gazetaa” avustavien puheet „yhtenäisyydestä” olisivat vilpittömiä ja avomielisiä. Näiden lehtien avustaminen merkitsee *todellisuudessa* taistelemista „maanalaisuutta” vastaan, julkisen puolueen *puolesta*, jota ne edelleenkin propagoivat ja puolustavat.

Siksipä kun Kansainvälinen sosialistinen toimisto joulukuussa 1913 asetti päiväjärjestykseen kysymyksen yhtenäisyyden ehtojen selvittämisestä Venäjällä, niin sekä Pietarin että Moskovan järjestyneet marxilaiset sanoivat heti ja julkisesti: ensimmäinen ja perusehto on jyrkkä ja ehdoton kieltäytyminen likvidaattoruudesta, „Nasha Zarjan” ja „Lutshin” ryhmän *koko suunnan* perinpohjainen muuttaminen. Lutshilaiset vastasivat, samoin julkisesti (sekä F. D. että L. M.), että he eivät suostu siihen.

Kun kerran asia on siten, niin ilmeisesti henkilöt, jotka puhelevat „yhtenäisyydestä” tämän liberaalisista aatteistaan härkämäisesti kiinni pitävän ryhmän kanssa, pettävät itseään ja toisia. Tietoisien työväen enemmistön todellinen yhtenäisyys on jo muotoutunut ja tulee muotoutumaan edelleenkin sen yhdistyessä marxilaisten päätösten ja marxilaisen kokonaisuuden ympärille tätä hajottajaryhmää vastaan.

„Putj Pravdy” № 73,
huhtikuun 29 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan
